

Một Bài Thơ Trong Mùa Thu

Sáng dậy mở cửa sổ, thấy cái sân thật vàng, lá, không phải ánh trăng. Mùa Thu đã về thật?

Đưa tay lau nhẹ mắt / rồi ôm ngực mà run. Lạnh...khiến lòng băng khuâng / nghĩ về vùng lụt lội...

Nghĩ đồng bào thật tội, đêm qua ngủ thế nào / khi nước dâng lên cao, mái nhà nằm trong nước?

"Ăn cỗ thì đi trước, lội nước thì đi sau", câu nói thành ca dao / mà sao không thanh thoát?

Nghĩ mà thương Đất Nước, những cánh rừng tả tơi, những bè cá chết trôi, những xác người đây, đó...

Nghĩ về cái cổ độ / con đò đứt dây neo...

*

Sáng dậy buồn hắt hiu, gió chải tóc một mái, bạc trắng đầu rồi phải? Sao cái sân thật vàng?

Lá phong nằm ngổn ngang. Tơ lòng đang cuốn cuộn. Nước trên ngàn đổ xuống / rồi về đâu về đâu?

Về tới mũi Cà Mau? Chảy ngược lên Móng Cái...Chắc có người điên dại / của chắt chiu một đời?

Bài thơ này làm chơi / sao thấy nhòa nước mắt? "Nhớ nước đau lòng con quốc quốc, thương nhà mỏi miệng cái gia gia!" (*)

Bao giờ thơ nở hoa / ở đèo Ngang trưa xế? Bà con ôi nhỏ lệ / mềm chưa sợi mì tôm?

Tôi ôm ngực mà run. Mùa Thu về đã thật? Bài thơ tôi hay nhất...không phải một bài thơ?

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Bà Huyện Thanh Quan